

Hồi 358

Giới hạ chi tù

Song thủ Lưu Dụ bị đối phương dùng dây gân bò trói quặt ra sau, giải đến đại sảnh đường của phủ thái thú như một tên khâm phạm.

Lưu Lao Chi ngồi chủ vị ở phía bắc chủ đường trên bậc cấp cao nhất, hai bên lần lượt là tâm phúc Cao Tổ và Trúc Khiêm Chi, Hà Vô Kỵ đứng dưới thấy Lưu Dụ đi vào thì sắc mặt không giấu nổi vẻ ưu tư.

Đến lúc này Lưu Dụ vẫn không biết Lưu Lao Chi dựa vào cái gì mà dám làm nhục gã như vậy, trong lòng phần nộ thế nào ắt hẳn không cần phải nói cũng rõ.

Lưu Lao Chi thấy gã tiến vào, song mục liền sáng rực lên, xạ ra những tia sắc lạnh, lớn giọng quát vang: “Lưu Dụ to gan, còn không quỳ xuống cho ta!”.

Lưu Dụ còn chưa quyết định xem có nên quỳ hay không thì hai trong bốn tên quân Bắc Phủ binh áp giải gã vào đã không chút khách khí đá thẳng vào đầu gối gã. Lưu Dụ đành khuyu xuống, trong lòng không khỏi có chút hối hận, nếu để Lưu Lao Chi giết mình như vậy thì lần này đúng là đã thua toàn bàn, chỉ tiếc giờ có hối cũng đã quá muộn, công lực bản thân gã không đủ để thoát khỏi dây gân bò đang trói chặt quanh người.

Lưu Dụ bình tĩnh nói: “Xin hỏi thống lĩnh đại nhân, Lưu Dụ đã phạm tội gì vậy?”.

“Bình!”.

Lưu Lao Chi vỗ mạnh một chưởng xuống kỷ trà bên cạnh, song mục trừng trừng tức giận nhìn gã, đồng thời quát lớn: “Nói cho ta biết, ngươi trở về lúc nào, tại sao không lập tức đến gặp ta?”.

Lưu Dụ khẽ chấn động, thầm nhủ lẽ nào đã bị hấn biết chuyện ta nửa đêm đến phủ Lang Nha vương rồi? Nghĩ đoạn bèn quyết liều một phen đáp: “Tối qua tiểu tướng đã về đến Kiến Khang, nhưng vì ở đó đang chấp hành giới nghiêm lệnh nên đành đến Tạ phủ nghỉ ngơi một đêm, đến sáng sớm nay mới tới thỉnh an thống lĩnh đại nhân được, mong đại nhân bỏ qua!”.

Đồng thời gã cũng thấy hết sức hồ đồ, bất luận Lưu Lao Chi chuyên quyền độc đoán thế nào đi nữa thì cũng không thể lấy chuyện này ra mà trị tội gã.

Hà Vô Ky run như ve sầu mùa giá, không dám nói nửa câu; Cao Tổ và Trúc Khiêm Chi thì dương dương tự đắc, tựa như rất vui sướng trước sự đau khổ của kẻ khác vậy.

Lưu Lao Chi đắc ý dương dương, khoe miệng hiện lên một nụ cười âm hiểm, từ từ nói: “Chỉ vậy thôi sao? Người có còn chuyện gì đang giấu giếm ta hay không?”.

Lưu Dụ thâm than hồng lét, lẽ nào chuyện ta bí mật gặp phụ tử Tư Mã Đạo Tử đã để hần biết rồi, nếu không sao hần lại nói ra câu này. Lúc này gã lại càng thêm hối hận, nhưng cũng đã quá muộn, theo lý thì Lưu Lao Chi không thể biết được chuyện này, khả năng duy nhất chính là Tư Mã Đạo Tử đã bán đứng gã mà thôi.

Gã còn có thể nói gì được nữa? Cùng lắm thì cắt đầu để lại vết sẹo to bằng cái bát, nghĩ vậy nên Lưu Dụ bèn kiên quyết nói: “Thuộc hạ nào dám?”.

“Rầm!”.

Lưu Lao Chi vỗ mạnh xuống bàn, chỉ tay vào mặt Lưu Dụ trầm giọng quát: “To gan! Dám nói dối trước mặt ta sao? Theo tin tức từ Diêm Thành đưa về, người đã nuốt trọn số bảo vật Tiêu Liệt Vũ tích góp nhiều năm để cho vào túi riêng, còn dám nói không giấu giếm ta chuyện gì sao?”.

Lưu Dụ trước tiên ngăn người, sau đó liền cảm thấy toàn thân thư giãn, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Kế này quả thực vô cùng ác độc, chỉ cần Lưu Lao Chi cứ khẳng khẳng cho rằng gã đã nuốt trọn số tài vật đó, thì dù là nhảy xuống sông Hoàng Hà gã cũng không rửa sạch được hiềm nghi, nếu lúc này có kẻ lên để thêm một ít bảo vật vào người gã, giờ lục soát để lấy ra làm vật chứng thì đúng là càng chu mật cần thận hơn, có thể khiến gã trăm lời khó biện, dù là ai ở đây cũng không cứu nổi gã. Đây vốn là độc kế tưởng chừng như thiên ý vô phùng của Lưu Lao Chi nghĩ ra, cũng may là tối qua gã đã thuyết phục được Tư Mã Đạo Tử, nên mới có thể thoát khỏi đại kiếp này.

Lưu Dụ cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên thốt: “Thống lĩnh đại nhân minh giám, Lưu Dụ có thể lập thệ ở đây, xin thề với trời cao tuyệt đối không có chuyện này”.

Lưu Lao Chi hừ lạnh nói: “Còn giảo biện nữa sao? Người nói cho ta biết, tại sao sau khi phá tan hải tặc người lại một mình trốn trên hoang đảo đó làm gì? Không phải vì bảo vật của Tiêu Liệt Vũ thì là vì cái gì hả?”.

Lưu Dụ thâm nhủ câu hỏi này đích thực là rất khó trả lời, chỉ gượng gạo đáp: “Sự tình là vậy, chính vì tìm kiếm khắp đảo mà vẫn không thấy chỗ cất giấu bảo vật của lũ hải tặc

nên tiểu tướng đành đích thân đến Phần Châu tìm kiếm. Chuyện này Vương Hoảng có thể làm chứng”.

Lưu Lao Chi lạnh lùng hỏi: “Vậy người tìm kiếm có kết quả gì không?”.

Lưu Dụ chỉ hận không thể một đao chém chết hấn ngay tại trận, nhưng đương nhiên chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, cũng may là hận ý trong lòng cũng chưa đến mức không còn cơ hội để phát tiết, gã cố nén cơn phẫn nộ, hiên ngang nói: “Tiểu tướng tìm kiếm mấy ngày mà vẫn không chút thu hoạch, cũng may có Lang Nha vương phái thủy sư thuyền đến đảo, thì ra họ đã tra hỏi sủng thiếp của Tiều Liệt Vũ mà biết được bảo tàng ở đâu, nên đến để đào lấy tang vật mang về. Chuyện này đại thống lĩnh chỉ cần hỏi Lang Nha vương một câu là biết mỗi câu Lưu Dụ nói ra đều là sự thật, quyết không có nửa lời hoa ngôn xảo ngữ”.

Lưu Lao Chi nghe gã giải thích thì ngẩn người trong giây lát, rồi cũng chỉ biết trừng mắt lên nhìn gã, nhất thời không biết nên tiếp tục thế nào. Cao Tổ và Trúc Khiêm Chi thì ngơ ngác nhìn nhau, định nói mà cũng không biết phải mở miệng thế nào.

Chỉ có Hà Vô Ky là có vẻ mừng rỡ, đưa mắt nhìn gã, rồi khẽ nháy mắt một cái.

Lưu Dụ chỉ khẽ mỉm cười, trong lòng sáng khoái lạ thường.

Lưu Lao Chi nhất thời cũng mất phương hướng, đưa mắt nhìn sang phía Cao Tổ.

Cao Tổ chợt nảy ra ý mới, gật đầu nói: “Nếu những gì Lưu tướng quân nói là sự thực thì chuyện Lưu tướng quân cất giấu tang vật hấn là do kẻ nào ác ý vu oan giá họa”.

Trúc Khiêm Chi lại tiếp lời: “Chuyện này có thật hay không, chỉ cần hỏi Lang Nha vương là biết”.

Lưu Lao Chi cúi xuống nhìn Lưu Dụ, hít sâu một hơi, nhẹ giọng nói: “Giờ ta đi tìm Lang Nha vương nói chuyện, nếu chứng thực được những lời người nói, ta sẽ trả lại sự thanh bạch cho người, nếu không... hừ! Người đâu! Giam Lưu Dụ vào lao phòng, đợi ta xử trí!”.

Lưu Dụ thâm nhủ, lần này có tiếp tục được làm người hay không thì đều phải dựa cả vào Tư Mã Đạo Tử rồi.

oOo

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, Hoang Mộng chở theo các thân khách tham gia Biên Hoang Du từ từ tiến lên phía Bắc theo dòng Dĩnh Thủy trở về Biên Hoang Tập.

Hoang nhân tiếp đãi các Biên Hoang du khách vô cùng chu đáo, trên thuyền sớm đã chuẩn bị đồ ăn sáng thơm ngon do đích thân Bàn Nghĩa xuống bếp, tân khách có thể chọn lựa ra ngoài sảnh hưởng dụng, hoặc kêu người mang vào phòng ăn riêng tùy thích.

Mới đến Biên Hoang, hầu hết các khách nhân đều bị hấp dẫn ra ngoài ngắm cảnh, hoặc ngồi trong sảnh, vừa thưởng thức Tuyết Giản Hương vừa đàm thiên thuyết địa, ngồi thưởng thức cảnh hai bên đường qua cửa sổ, cũng có người lên lên bình đài ở đỉnh lầu thuyền ngồi cao ngắm xa thoải mái tùy thích.

Tân Hiệp Nghĩa và đôi nam nữ cao thủ Hương Tố Quân, Triều Cảnh thì từ lúc khởi trình vẫn nhốt mình trong phòng, không ra ngoài nửa bước.

Cố Tu và tiểu cô nương người Miêu dùng cơm trong phòng riêng xong thì cũng ra ngoài khách sảnh dự nhiệt náo, đúng như Phụng lão đại đã hình dung, gã Cố mập và bằng hữu phú thương mới kết giao của gã nói chuyện thao thao bất tuyệt, còn Miêu tộc mỹ nữ thì chỉ ngồi nép một bên, cúi đầu lặng lẽ.

Tuy Cao Ngạn và Điều Mãnh chưa có cơ hội nói chuyện với nàng, nhưng cả hai tên tiểu tử đều không lấy làm nôn nóng, bởi ngày tháng còn dài, tự nhiên rồi sẽ có cách.

Cao Ngạn ra khỏi khoang thuyền, đánh định kiếm Điều Mãnh nói chuyện thì thấy tên tiểu tử này đang bị năm sáu nữ khách vây quanh, chỉ đông nói tây. Năm nữ khách này tuy không bì được với tư dung của Hương Tố Quân, nhưng cũng có thể coi là có chút tư sắc, có vẻ như cũng không phải nữ tử nhà tử tế, mà giống như các muội muội chốn thanh lâu kết bạn tham gia hơn.

Cao Ngạn đang trầm nhủ, nói không chừng đám nữ khách này lại nghĩ gã là mình cũng nên, thì một bàn tay đã chộp vào vai hấn.

Cao Ngạn giật bắn mình, thì ra là Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh kéo Cao Ngạn ra lan can, cười cười nói: "Quan quang đoàn cũng không tệ phải không? Chỉ nhìn họ hưng phấn như vậy đã biết chúng ta thành công thế nào rồi".

Cao Ngạn nói: "Vừa rồi lão đi kéo khách cho Thuyết Thư quán phải không? Lúc thì ở khán đài, lúc lại vào trong sảnh kiếm người nói chuyện".

Trác Cuồng Sinh cười cười nói: "Ta chỉ là kẻ chỉ biết tư lợi như vậy à? Lão tử đang điều tra sơ bộ thôi".

Cao Ngạn hỏi: "Có gì mà điều tra chứ?".

Trác Cuồng Sinh nói: "Thương trường như chiến trường, cũng phải tri kỷ tri bỉ thì chuyện làm ăn mới ngày càng phát triển, vì vậy ta một mình đi hỏi chuyện mọi người chính

là để làm rõ xem mục đích và động cơ đến Biên Hoang Tập của bốn mươi lăm vị bằng hữu trên thuyền này”.

Cao Ngạn gật đầu nói: “Coi như lão đúng đi! Rốt cuộc thì vì sao mà họ tham gia quan quang đoàn này nào?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Đa số người tham gia đoàn này đều có một đặc điểm chung, chính là từ lâu đã mong mỗi được đến Biên Hoang Tập tham quan, nhưng lại không có cơ hội. Vì vậy, Biên Hoang Du của chúng ta vừa xuất hiện, bọn họ lập tức báo danh tham gia mà không hề do dự, còn cảm thấy phí tổn không hề đắt đỏ, ít nhất cũng rẻ hơn là mời bảo tiêu hộ tống đến tận Biên Hoang Tập nhiều, hơn nữa lại không cần phải mạo hiểm, mà lại còn xây dựng được quan hệ hữu hảo với chúng ta luôn nữa chứ”.

Cao Ngạn gật đầu: “Cũng có chút đạo lý đấy”.

Trác Cuồng Sinh nói tiếp: “Năm cô nương đáng điều lắng lơ đang bám lấy Diêu Mãnh kia chính là các cô nương nổi tiếng nhất một dải Tần Hoài, vừa chuộc thân xong, nhưng lại sợ chiến loạn lan đến Kiến Khang, nên muốn đến Biên Hoang Tập sống cuộc đời mới, mở chút sinh ý nho nhỏ, rồi kiếm một nam nhân tử tế mà thành gia lập thất, quên cuộc sống phồn hoa giả tạo ở Kiến Khang thành đi”.

Cao Ngạn nói: “Ta còn tưởng bọn họ muốn di chuyển địa điểm kiếm tiền, đến Biên Hoang Tập làm lại nghề cũ nữa chứ!”.

Trác Cuồng Sinh mỉm cười: “Lúc đầu ta cũng nghĩ như ngươi vậy, thế nên điều tra là hết sức cần thiết”.

Rồi lão lại ngược mắt nhìn lâu ba đang phát ra những tràng cười khàn khàn nói: “Đám thương nhân cự phú đang khoe khoang khoác lác trong sảnh kia, bọn họ đều đã nhắm trúng miếng thịt béo Biên Hoang Tập của chúng ta rồi, ai cũng hy vọng được chia một phần, chỉ khổ một nỗi trước đây không biết đường đi nước bước thế nào, lại bị tác phong hung hãn Hán Hồ pha tạp của Hoang Nhân làm cho sợ hãi, vậy nên đột nhiên nghe tin có được bảo đảm an toàn tuyệt đối, sao có thể bỏ lỡ được thời cơ ngàn năm một thuở này, đương nhiên là cũng lập tức tham gia để khỏi chậm hơn người khác một bước mà để vuột mất cơ hội làm ăn”.

Cao Ngạn ngạc nhiên nói: “Vậy rốt cuộc có bao nhiêu người là nhất tâm nhất ý đến để tham quan hả?”.

Trác Cuồng Sinh lắc đầu: “Đoàn này về cơ bản thì rất khác với những đoàn tham quan khác, người thật sự đến tham quan cực ít, còn người có mục đích khác lại chiếm đa số”.

Cao Ngạn nói: “Hương mỹ nhân của chúng ta, gã tiểu tử mục trung vô nhân họ Triều, lại cả lão tiểu tử nghe tên đã oai chấn bát phương Vương Trấn Ác kia nữa, bọn họ muốn đến Biên Hoang Tập cũng căn bản không cần tham gia đoàn làm gì, lão nói xem bọn họ đến Biên Hoang Tập vì có gì chứ?”.

Trác Cuồng Sinh nhún vai nói: “Chuyện này thì người đi mà hỏi ông trời ấy, biết đâu mục đích của họ lại là làm thịt tên tiểu tử người thì sao?”.

Cao Ngạn đang định mở miệng thì Vương Trấn Ác đã bước ra khỏi cửa khoang thuyền, thần tình lãnh mạc. Nhìn thấy y bước về phía mình, tiểu tử họ Cao vội vàng nuốt lại những lời đã ra đến miệng trở vào trong bụng.

Hai người còn tưởng Vương Trấn Ác định lên mũi thuyền dạo chơi, hít thở không khí trong lành của Dĩnh Thủy, chẳng ngờ kẻ gây cho bọn y ấn tượng cô ngạo bất quần này lại bước thẳng đến chỗ Cao Ngạn và Trác Cuồng Sinh, sắc mặt không chút biểu tình, chậm chậm cất tiếng: “Xin hỏi vị nào là Biên Hoang Tập đệ nhất phong môi Cao Ngạn Cao công tử?”.

Cao Ngạn ngạc nhiên nói: “Các hạ làm sao biết ta là Cao Ngạn?”.

Vương Trấn Ác nói: “Lúc lên thuyền các vị nói chuyện với tên béo Đàm Bảo đó ta đều nghe thấy hết”.

Cao Ngạn cười cười nói: “Thính lực của Vương huynh thật phi thường, ta vẫn còn nhớ lúc đó Vương huynh đang đứng trên bờ, ít nhất cũng phải cách đến năm sáu trượng, thêm nữa lại ồn ào vô cùng, thật không ngờ vẫn có thể nghe được không lọt một chữ những điều chúng ta nói với nhau”.

Vương Trấn Ác tỏ vẻ “thể thì có đáng gì”, chậm rãi nói: “Cao huynh có thể nói chuyện riêng với ta một lát không?”.

Cao Ngạn lập tức đề phòng cảnh giác, đưa mắt nhìn Trác Cuồng Sinh.

Trác Cuồng Sinh khẽ gật đầu, ra hiệu sẽ đứng bên giám thị, rồi cười cười nói: “Vương huynh và Cao gia cứ ở đây mà nói chuyện đi”. Dứt lời liền quay người đi ra chỗ khác.

Có Trác Cuồng Sinh đứng bên tiếp ứng, Cao Ngạn cũng yên tâm phần nào, tự nhủ, chỉ cần mình có giới bị, dù là y bất ngờ xuất thủ thì dù kém cỏi thế nào cũng đỡ được một chiêu nửa thức của y, lúc đó thì sẽ đến lượt y phải nếm mùi đau khổ rồi. Nghĩ đoạn hắn liền dịch người ra xa đôi chút, sau đó dè dặt hỏi: “Vương huynh có chuyện gì vậy?”.

Ánh mắt Vương Trấn Ác hướng về bờ đông Dĩnh Thủy, vừa hay nhìn thấy tàn cảnh của một làng chài vừa bị hỏa thần Chúc Dung thiêu hủy, khẽ thở dài nói: “Ta muốn biết tình hình

phương Bắc lúc này ra sao, đương nhiên sẽ không để Cao huynh phải thiệt thòi đâu, ta sẽ trả tiền”.

Cao Ngạn lấy làm vui vẻ, thầm nghĩ thì ra ta có thể vừa chủ trì Biên Hoang Du vừa trực tiếp kiểm tiền, có điều nhìn bộ dạng của tên Vương Trấn Ác này, tuyệt đối không thể là hạng nhiều tiền trong túi, trong lòng hấn không khỏi dâng lên một cảm giác đồng tình. Chỉ nghe hấn nói: “Tại sao Vương huynh lại muốn biết tình hình phương Bắc vậy?”.

Vương Trấn Ác có vẻ không vui nói: “Chuyện này không cần Cao huynh phải lao thần tổn sức, chỉ cần cho ta biết tình hình phương Bắc thế nào là được”.

Cao Ngạn nghe vậy cũng lấy làm bất mãn, đang định cự tuyệt thì lại thấy thần sắc ngưng ngùng áy náy của họ Vương, rồi nghe y thở dài nói: “Xin Cao huynh lượng thứ, tâm trạng ta mấy hôm nay không được tốt lắm”.

Cao Ngạn ngạc nhiên nói: “Không phải Vương huynh đang khoái khoái lạc lạc đến Biên Hoang du lãm tham quan hay sao? Tại sao tâm tình lại tệ đến vậy?”.

Vương Trấn Ác thấp giọng nói: “Thứ cho ta không thể phụng cáo, ta đồng ý trả gấp đôi bình thường để mua tin tức chính xác”.

Cao Ngạn nói: “Cao Ngạn này xưa nay làm ăn rất công đạo, không hét giá bao giờ, huống hồ huynh còn là quý khách của chuyến Biên Hoang Du đầu tiên nữa, như vậy đi! Nếu là tin tức bình thường, ta sẽ cung cấp miễn phí cho huynh, được không?”.

Vương Trấn Ác lắc đầu nói: “Ta muốn biết những tin tức bình thường, cũng muốn biết cả những tin tức cơ mật, đặc biệt là tình thế hiện giờ của Tiền Tần”.

Cao Ngạn bật cười: “Ha ha! Huynh hỏi đúng người rồi, bởi vì tên tiểu tử Điều Hưng đó từng đến tấn công Biên Hoang Tập chúng ta, vậy nên bọn ta đặc biệt lưu ý đến tình hình Quan Trung, tiền thế cũng dẫn thám tử nghe ngóng chuyện của Phù Phi luôn”.

Song mục Vương Trấn Ác sáng ngời hy vọng, gật đầu nói: “Ta quan tâm nhất chính là tình hình ở Quan nội”.

Cao Ngạn nói: “Đối với Tiền Tần, có thể dùng tám chữ ‘bách túc chi trùng, tử nhi bất cương’ để hình dung. Thế lực của Tiền Tần ở Quan Trung thâm căn cố đế, vì vậy tuy rằng Phù Kiên đã chết, nhưng những kẻ ủng hộ nhi tử Phù Phi của hấn cũng tương đối nhiều, có điều nghe nói Phù Phi là kẻ nhát gan sợ chết, khiến những người ủng hộ hấn vô cùng bất mãn”.

Kế đó hấn lại nhích người lại gần một chút, thấp giọng nói: “Hai câu cuối cùng, có thể coi là tin tức cơ mật không?”.

Vương Trấn Ác cờ hồ như không nghe thấy hắn nói gì, cứ ngậy ngậy ra nhìn cảnh sắc không ngừng biến hóa trước mắt, nói: "Tiền Tần không còn người nào khác nữa à?".

Cao Ngạn nói: "Còn một người là Long vương Lữ Quang, tự xưng là Lương Châu Tửu Tuyền công, thủ hạ cũng có vài tên ra hồn, nhưng sao có thể là đối thủ của Điều Trường chứ? Hơn nữa căn cứ địa của hắn ở tận Tây Ngân, rất khó làm nên được trò trống gì".

Vương Trấn Ác lăm lăm như người nói mớ: "Điều Trường... Điều Trường...".

Cao Ngạn còn tưởng rằng y muốn biết tình hình của Điều Trường, liền nói: "Điều Trường cũng chẳng phải kẻ thông minh, tại sao lại đi giết Phù Kiên chứ? Tự dưng khiến những kẻ khác có thể lấy cớ báo cừu cho Phù Kiên mà đi thảo phạt hắn, trở thành cái đích của vạn mũi tên. Rồi đang lúc thân mình còn chẳng lo xong còn xâm phạm Biên Hoang Tập chúng ta, tự làm mình hao binh tổn tướng, tên ngu xuẩn Điều Trường đó...".

Vương Trấn Ác ngắt lời hắn: "Ta hiểu con người Điều Trường".

Cao Ngạn ngăn người: "Huỳnh hiểu hắn? Làm sao mà huỳnh hiểu hắn được chứ? Trừ phi là huỳnh quen biết hắn".

Vương Trấn Ác mệm mội nói: "Chuyện trước đây ta không muốn nhắc đến nữa".

Cao Ngạn tròn mắt lên nhìn y, cảm thấy nhất định là kẻ này có điều gì ẩn giấu, bèn nói: "Vương huỳnh thứ cho Cao Ngạn đa sự, nhưng nếu huỳnh muốn lên phương Bắc tạo dựng sự nghiệp thì Phù Phi tuyệt đối không phải là một minh chủ lý tưởng. Theo ta thấy, Vương huỳnh có thể nghĩ đến Đại chủ Thác Bạt Khuê mới quật khởi gần đây, người này...".

Song mục Vương Trấn Ác rục rời sát khí, ngắt lời y luôn: "Không cần nhắc đến kẻ này".

Cao Ngạn lại được dịp tròn mắt ngạc nhiên.

Vương Trấn Ác dường như rất kích động, thở hổn hển một lúc rồi mới hỏi: "Ta phải trả bao nhiêu tiền?".

Cao Ngạn đến lúc này vẫn chưa hiểu y là người thế nào, hỏi những chuyện này làm gì, đành gãi đầu nói: "Thôi bỏ đi, thực ra cả chuyện Phù Phi nhát gan cũng chẳng phải là tin tức cơ mật gì đâu".

Vương Trấn Ác lấy trong ngực áo ra một đỉnh hoàng kim, nhét vào tay Cao Ngạn, rồi quay trở lại khoang thuyền.

Trác Cuồng Sinh đến bên cạnh Cao Ngạn lúc này vẫn đang đứng ngó người ra, cười cười nói: “Thì ra kim lượng dễ kiếm như vậy, ta thật hối hận đã chọn làm nghề, chẳng phải cả hai chúng ta đều chỉ phải dựa vào ba tắc lưỡi để kiếm ăn hay sao!”.

Cao Ngạn vẫn ngẩn người ra nhìn đỉnh vàng sáng loé trong tay, le lưỡi nói: “Tên tiểu tử này thật hào sảng!”.

kế đó liền nói với Trác Cuồng Sinh: “Lão cũng nghe thấy hết hả?”.

Trác Cuồng Sinh chỉ vào tai mình, cười hì hì nói: “Làm sao giấu được đôi tai chân chính này chứ?”.

Cao Ngạn nói: “Lão nói xem y định làm trò gì vậy?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Y chỉ mượn đường đi qua Biên Hoang Tập để đến phương Bắc, mục đích là Quan Trung”.

Cao Ngạn gật đầu nói: “Chắc tên này là tên điên thừa tiền, giờ Quan nội còn loạn xà bần hơn cả thời Chiến Quốc, hấn ra đó để chịu khổ chắc?”.

Trác Cuồng Sinh trầm ngâm nói: “Ít nhiều gì hấn cũng có chút quan hệ với chính quyền Tiền Tần, nếu không sẽ không quan tâm đến tình hình ở đó như vậy”.

Cao Ngạn mỉm cười nói: “Hấn không phải người Đê, Tiền Tần hưng vong có can hệ gì đến hấn đâu nhỉ?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Chuyện này thì phải điều tra kỹ hơn, nói không chừng còn có thể làm tài liệu cho ta viết mấy thiên thuyết thư nữa đó”.

Lời còn chưa dứt, trong khoang thuyền đã vang ra tiếng binh khí chạm nhau chát chúa.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng lúc lao vào trong.

- o O o -